

dom. Jeg husker en lille, ganske fornøjelig Diskussion mellem den nuværende højtærede Forsvarsminister og den førnævnte Repræsentant for det konservative Folkeparti, hvor den højtærede Minister meget stærkt drog til Felts for, at det var Venstre, der vilde gøre noget for, at den nævnte Grundlovsparagrafs Løfte kunde blive virkeliggjort. Jeg skal ikke komme ind paa alle de Betragtninger, den nuværende højtærede Statsminister den Gang gjorde gældende — han talte meget og langt om dette Spørgsmaal —, jeg vil blot spørge ham, om han nu ikke mener, at Tiden er inde til at tage denne Sag op. Jeg tror ikke, man kan hævde, at den har mindre Interesse nu end da. Navnlig naar man ser paa vore Valutaforhold, er jo Stillingen særlig overfor den svenske Krone saaledes, at der nu er et langt større Incitament for Svenskerne til at købe dansk Jord end den Gang. Jeg vil derfor gerne spørge den højtærede Statsminister, om han ikke, idet han tænker paa sin egen Udvikling om denne Grundlovsparagraf i Oktober 1918, mener, at Tiden er inde til at indfri de Krav, som han den Gang selv stillede.

Jeg vil dernæst gerne vende mig med nogle Betragtninger til det ærede Medlem Hr. Rode. Det ærede Medlem var særlig glad over en Udtalelse, han var kommet med, en Udtalelse, som han havde fra sin forrige Tales Slutningsreplik, om jeg maa sige saa, nemlig: „Alt skal have sin Tid, ogsaa Ministeriet Neergaard“. Det forekommer mig, at man kan sige det samme til det ærede Medlem: Alting skal have sin Tid, ogsaa det ærede Medlems Tale. Jeg vil gerne tillade mig at beskæftige mig noget med denne Tale, fordi den efter min Mening er et saa udmærket Vidnesbyrd om den Politik, som det radikale Venstre, eller jeg kunde snarere sige, det ærede Medlem Hr. Rode — thi det er jo ham, der bestemmer det radikale Venstres Politik — fører i dette Øjeblik, nemlig at bringe en hel Mængde Ting frem, at lægge sig storpolitisk fuldkommen rigtigt i Offensiven og slet ikke tale om, hvad der tidligere har været. Det, det ærede Medlem og ogsaa mange andre ærede Talere navnlig har beskæftiget sig med her, er dette, at Ministeriet og det Parti, jeg tilhører, sagde noget som Opposition og gjorde noget ganske andet som Regering. Det ærede Medlem talte i Dag om den Usikkerhed, der

var for Ministeriets Vedkommende, og den Usikkerhed, der var mellem det konservative Folkeparti og Venstre. Det forekommer mig, at det ærede Medlem skulde være noget varsom med at tale om Usikkerhed. Thi det er jo det ærede Medlem, der selv har fremsat Slagordet, om jeg saa maa sige, for det radikale Venstres og Ministeriet Zahles Politik, da han sagde, at det famlede sig frem. Det forekommer mig ogsaa, at det ærede Medlem skulde være noget varsom med at tale om, hvad man fra vor Side havde sagt som Opposition, medens man gjorde noget helt andet som Regering eller som støttende Regeringen eller som værende med til at støtte den Politik, Regeringen nu fører frem. Det blev allerede fremhævet af det ærede Medlem Hr. Brorsen i Gaar, men jeg vil gerne have Lov til ogsaa at komme ind paa det, at det, der var det grundlæggende for hele den politiske Opfattelse, som Folkepartiet gjorde gældende for sit Vedkommende, ligger i den Udtalelse, der blev vedtaget af Landstinget i Fjor under Ministerkrisen i Februar—Marts Maaneder. Jeg vil gerne med den ærede Formands Tilladelse citere en enkelt Passus af denne Udtalelse. Der staaer, at det ligger udenfor Landstingets Hensigt at ville fremtvinge et pludseligt Ophør af de ekstraordinære Foranstaltninger til Sikring af den brede Befolknings Forsyning, som Krigen har nødvendiggjort, og som dennes *Eftervirkninger* ogsaa ifølge Landstingets Mening endnu i rum Tid vil nødvendiggøre.

Denne Udtalelse af Landstinget, det vil sige af det konservative Folkeparti og Venstre, blev vedtaget paa et Tidspunkt, da de økonomiske Forhold her i Landet var langt bedre, end de er i dette Øjeblik. Den blev vedtaget saa at sige lige efter, at vi stod paa det højeste, vi nogen Sinde har staaet paa. Man regner jo, at vi den 1. Januar 1919 stod paa det højeste, økonomisk set, i alt Fald i Forhold til Ulandet, af hvad vi har staaet paa siden 1. August 1914. Paa dette Tidspunkt blev denne Udtalelse vedtaget af Folkepartiet og Venstre, og den taler udtrykkelig ikke blot om Krigen, men ogsaa om dens *Eftervirkninger*. Og hvis vi ser paa den Agitation, der er ført fra det konservative Folkepartis og Venstres Side inden sidste Valg og i det